

ההצגה אבנים - חומר הכנה לצפייה - תאטרון פוסט מודרני

המופע "אבנים" משמש בבחינת הבגרות העיונית ברמה של חמש יחידות כהצגת צפייה לנושא **פוסט מודרניזם**. במהלך השנים מגמות תיאטרון רבות בישראל, מהגדולות והקטנות, בחרו ללמד את נושא הפוסט מודרניזם ביחס להצגה "אבנים" כחומר אשר מפתח תודעה אצל התלמיד.
גם תלמידים שלא נבחנו לבגרות בתיאטרון, מכתות ט' ואילך, זוכים לחוויה אדירה ובלתי נשכחת בבואם לצפות ב"אבנים".
לפני הצפייה ניתן ליצור הלך נפש של סקרנות ותשוקה למתן פרשנות אצל התלמידים מתוך הרצון לשיתוף פעולה בהעברת המסרים ועיבודם. מומלץ ביותר ולהמשיך דיון עם התלמידים לאחר הצפייה.
מצאנו לנכון ליצור חומר מובנה זה **למורה** (ולכל המבקש), בצירוף המלצות להכנה של הצופים הצעירים למופע.
אנו מקווים שחומר זה ישמש אתכם ויעזור במתן תשובות לשאלותיכם ולשאלות התלמידים.
(המחזה 'אבנים' הינו מחזה ללא מילים ויכול לשמש גם כהצגת בחירה לבחינות הבגרות תחת סגנון פוסט מודרני.) זה כבר נאמר למעלה.

איך נולד הרעיון

בשנת 2004 הוזמנו לסיבוב הופעות בסלובניה, סלובקיה, וקראטיה עם מופע אחר שלנו, "מטרבין", בטיסה חזרה הביתה נאלצנו להמתין כ 10 שעות בוורשה לטיסת המשך לישראל ובמהלך ההמתנה החלטנו לבקר בגטו וורשה. כשהגענו לרחבה הגדולה שעל חורבות הגטו נחשפנו לאנדרטה המרשימה שניצבת במרכז, **אנדרטת 'לוחמי הגטאות'** שאותה פיסל הפסל נתן רפפורט. ינון צפריר מייסד קבוצת אורתו-דה, לא חדל מצלם את הפסל מכל צדדיו והתפעל מהעוצמה הרבה הגלומה בדמויות הפסל יחד עם הכאב הנורא שהן מביעות ושאל את עצמו: **מה היה קורה אילו הדמויות האלה היו מתעוררות לחיים?** השאלה הפכה לרעיון, והרעיון למופע. משפט המפתח אשר מוביל את כל המסר של המופע נשאב מהפסל עצמו: **"ניצחון רוח האדם על הרוע והכיעור האנושי"**.
במהלך המחקר ותהליך יצירת המופע שארך 7 שנים התגלה הסיפור המדהים של אבני הגרניט המקיפות את פסל 'מורדי הגטאות' ומושמע בפתיח המופע כמעין סיפור מסגרת:

"במהלך מלחמת העולם השנייה, כשכוחות נאציים השתלטו על אירופה בסערה, שלח אדולף היטלר צוות גרמני לשבדיה, כדי לחצוב בה אבני שחם מיוחדות, להכנת אנדרטת הניצחון לרייך השלישי.

**לאחר מפלת גרמניה במלחמת העולם השנייה, נותרו האבנים מיותרות.
בשנת 1946 יצק הפסל היהודי נתן רפפורט, את אנדרטת הברונזה לזכר מורדי גטו וורשה.
הוא חיפש אבן שחם שתתאים להקפת הפסל. לאחר חיפושים רבים נמצאו האבנים, ממתכות חצובות בשבדיה.
אותן אבנים שיועדו לפאר את ניצחון הרייך, מנציחות כעת את שואת יהודי אירופה"**

סיפור זה נתן למופע את שמו: **"אבנים"**

המופע **"אבנים"** הוצג לראשונה בשנת 2005 בפסטיבל בת-ים לתיאטרון רחוב, תחת השם 'פרטי-זן' (17 אורכו היה רק 17 דקות) וזכה במקום הראשון. מאז שפותחה זכתה היצירה בעוד

עשרה פרסים בינלאומיים בקטגוריות רבות, כגון פרס על שלמות היצירה, פרס על עיצוב התפאורה, פרס על עיצוב אביזרים, על עבודת האנסאמבל, פרס על העבודה הבין תחומית של השנה, על הכוריאוגרפיה הטובה ביותר, פרס בחירת הקהל והועדה האומנותית ובגרמניה נבחר המופע לאחד מעשרת היצירות הטובות בעולם.
מאז, 'אבנים' הועל יותר מ-700 פעמים ברחבי העולם: צרפת, איטליה, אנגליה, גרמניה, הולנד, פורטוגל, בלגיה, קרואטיה, ספרד, ברזיל, ארצות הברית; הוצג במעמד ראשי ממשלות, שרים ושגרירים (?) וממשיך לייצג את ישראל בעולם.

קבוצת התיאטרון "אורתו-דה" - רקע

קבוצת "אורתו-דה" החלה את פעולתה כתיאטרון רחוב חברתי בשנת 1996, בעיצומו של שבר גדול ומפולת ערכית מוסרית בחברה הישראלית. מאז פיתחה הקבוצה מיומנות לטיפול בחומרים חברתיים טעונים.

מתוך תחושה שמוכרחים להגיב לשבר הזה במערכת הערכים, ושאסור להישאר אדישים למה שקורה החלה הקבוצה ליצור מופעים רבי משתתפים ללא מילים במרחב הציבורי.
מאז ועד היום קבוצת "אורתו-דה" יוצרת מופעים חברתיים שונים הנטועים בהווה הישראלית ומציגה את עבודותיה באולמות תיאטרון, במופעי רחוב, במוסדות חינוך ובאירועים שונים בישראל ומחוצה לה.

כיום נחשבת קבוצת "אורתו-דה" לאחת מקבוצות התיאטרון המובילות והטובות בעולם, בשל סגנונה המיוחד והשפה האומנותית הייחודית

על האנדרטה "בדמיך חיי" בפיסולו של נתן רפפורט

בפסל דמויות של נשים, ילדים וגברים על רקע הגטו הבווער. חלקן מייצגות את הנופלים במערכה, אולם האחרות מתוארות כלוחמות בגבורה ונושאות נשק. במרכז הפסל דמותו של **מנהיג המרד, מרדכי אנילביץ'**, האוחז בידו את הלהבה שהציתה את אש המרי. הפסל מבליט את אופיין ההרואי של הדמויות תוך האדרת הלוחם היהודי. ההרואיות, כמו שהיאבאה לידי ביטוי בפסל, מושפעת מסגנון הריאליזם הסוציאליסטי ששלט בברית המועצות.

חלקה השני של היצירה, "ההליכה אל המוות", נמצא מימין לפסל ומתאר את הגירושים ההמוניים של יהודי אירופה אל מחנות ההשמדה. האנדרטה קבועה בקיר העשוי **מלבנים אדומות** המסמלות את חומות הגטו. על הקיר חקוקה הכתובת "בדמיך חיי" (יחזקאל ט"ז, ו)

נתן רפפורט (1911-1983)

פסל, צייר, וצלם יהודי. יליד העיר וורשה בפולין. כל בני משפחתו נספו בשואה ויצירותיו החשובות והמוכרות ביותר עוסקות בהנצחת הנספים והלוחמים בה.

נתן רפפורט נולד בוורשה ב 1911 למשפחה דתית. הוא למד ב "תלמוד תורה" ובבית הספר היהודי "לאור". בעקבות מחלת אביו פרש מלימודיו והחל לעזור בפרנסת המשפחה. בשנת 1927 נרשם רפפורט ללימודי פיסול בבית הספר בעיר. לאחר כשלוש שנים המשיך בלימודים באקדמיה לאומנות, שם זכה במלגה בעזרתה ביקר באיטליה ובצרפת והתרשם מן המוזיאונים בהן. למרות שפסל שלו בשם "הטניסאית" זכה במקום הראשון בתחרות בשנת 1936, נשלל מרפפורט הפרס בשל העובדה שסירב לשלוח את היצירה לתערוכה בגרמניה, שהייתה אז תחת השלטון הנאצי. בשנת 1938 זכה רפפורט למלגה נוספת בעזרתה הוא למד ב "אקול דה בוזאר" בפריז. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ברח רפפורט מפולין לביאליסטוק שברוסיה.

בורלא יהודה 6, תל-אביב מיקוד 6936406

טל. משרד 03-7511136

office@orto-da.com

לאחר המלחמה חזר לוורשה , והקים באפריל 1948 את האנדרטה לזכר מורדי גטו וורשה- אנשי הארגון היהודי הלוחם . העתק של האנדרטה מצוי גם ברחבת יד ושם בירושלים , והינו אחד הסמלים המוכרים של מורשת השואה והגבורה .
רפפורט פיסל גם את פסלו של מרדכי אנילביץ בקיבוץ יד מרדכי והקים את " אנדרטת המגינים " בקיבוץ נגבה, המתארת את מגיני נגבה .
אחת מיצירותיו המוכרות ביותר היא " אנדרטת מגילת האש " שאותה יצר ב 1972 .

שפת התיאטרון

שפת התיאטרון היא ללא מילים, חברי הקבוצה שמים דגש מיוחד בחקירת ההתנהגות האנושית דרך **שפת הגוף**. את תהליך העבודה מלווה הפנטומימאי דניאל זעפרני שמסכם את תהליך החיפוש לכדי מחוות מסוגנות, ויחד מתקבלת **מחווה תיאטרונית שהיא גם רגשית וגם פיזית**, ואולי זהו סוד קסמה של הקבוצה .

קבוצת " אורתו-דה " יוצרת מופעים מתוך שאיפה ליצור קשר ישיר מרגש ובלתי אמצעי עם הקהל , חוויה כוללת שהיא : בתמונה הנוצרת, במחשבה, בתחושה וברגש שעולה.

קבוצת " אורתו-דה " פועלת גם על פי שיטת "המעגל הפתוח " אשר חוקרת את התנועה בין ההיסטוריה הבימתית לחוויה האישית של השחקן, מתוך שאיפה ליצור הרמוניה אמנותית.

הקבוצה יוצרת בסגנון פוסט מודרני, ומקצינה את ההתנהגות האנושית, תוך שימוש בדימויים חזותיים, פנטומימה, מיומנויות קרקס, תהלכות, תוך שימת דגש מיוחד לחקירת ההתנהגות האנושית ושפת הגוף.

תיאור המופע

המופע עוסק בנושא **השואה והתקומה** מנקודת מבט של פסל. זוהי זווית אחרת לבחון נושא מורכב זה.

על הבמה ניצבים שישה שחקנים (רמז לשישה מיליון הנספים) מכוסים בוץ מכף רגל ועד ראש. במבט ראשון קשה להבחין שאלה שחקנים ונדמה שזה פסל אמיתי. למשמע פס הקול של נאומו של היטלר פוקחים השחקנים את עיניהם ו"בתנועה של פסל " הם נעים על הבמה ומספרים את סיפורה של מדינת ישראל, מסייטי העבר אל תקוות העתיד.

המופע עתיר **בדימויים חזותיים** שמטרתם לעורר את הדמיון ולפתח הקשרים אסוציאטיביים שונים . אמצעי הדימוי משאיר מרחב גדול שבו יכולות להתעורר שאלות מחד, ותובנות מאידך. כיוון שהדימוי נחוה כתמונה הוא **נותר חי** אצל הצופה והוא יכול להפוך בו ולגלות בו צדדים שונים בכל פעם .

הנושא הטעון והמורכב חייב אותנו **לנוע בין הקומדיה לטרגדיה**, בין הכאב הגדול לבין השימוש בהומור , כמו גם בין היופי לכיעור , וע"י כך ליצור יכולת הכלה של התכנים אצל הצופה .
טכניקה זו מתקשרת גם **לרעיון המרכזי של האנדרטה** ושל היצירה " אבנים " והוא : ניצחון הרוח . ההומור והיופי מגויסים בכל מחיר על מנת לשמור על צלם האדם , ועל שפיותו ובכך רוח האדם מנצחת את הרוע ונוגעת בנצחי .
התנועה הזאת בין ההומור לכאב גם מאפשרת לצופה פרספקטיבה לבחינת התכנים העולים מן המופע .

הסיפור הוא טרגי אך מהזווית של האבנים הסוף של הטרגדיה הוא טוב מאחר שהאבנים המגלמות את מורדי הגטאות מצליחות למרות הכל לדבוק במשימתם לנצח את הפחדים ולהנציח את ניצחון הרוח היהודי.

מכיוון שהשחקנים אינם משתמשים במילים **לפס הקול** יש משמעות גדולה בעיצוב החוויה של הצופה .
פס הקול בנוי כרצף של קולות , שירים , הקלטות היסטוריות (נאום של היטלר, הכרזת האו"ם , הכרזת המדינה ועוד) מנגינות , הקלטות של שידורי טלוויזיה , מוסיקה מתוך סרטי קולנוע ידועים ועוד ועוד ...
חלקם קשורים לזיכרון הקולקטיבי של השואה וחלקם קשורים להווה, ויחד הם מובילים את הצופה **במסע בזמן ובנבכי התודעה** .

מבנה היצירה

ליצירה **מהלך מעגלי** בו נקודת ההתחלה והסוף נפגשות לאחר מסע בזיכרון דרך תחנות בזמן אותן עוברות הדמויות . בדומה לאדם שעבר טראומה וההווה העבר והעתיד מתערבבים בתודעתו.

ליצירה שלושה חלקים :

החלק הראשון : עבר

הפסל מתעורר לחיים בדיוק באותה הנקודה בה קפא בזמן וחווה מחדש את סיוטי השואה . בחלק זה עולות התמונות של הרעב (התמונה עם הלחם) , הקור , הכינים , המלחמה שברקע עם התקווה להצלה , תא הגזים ומכונת השקר של הנאצים , הטלאי הצהוב שהופך לכוכבים בשמיים , ותמונת היהודים שבתוך גדר המחנה – התמונה שחותמת את הפרק הזה .
גדר התיל הופכת באורח סימבולי לנבל המפיק צלילים , מתקשר עם שיר הנושא בסרטו של בניני "החיים יפים" , לתמונה הזויה בה פולטים מתוכם הדמויות סרט צהוב בטריק של ליצנים יוצרים בו צורות שונות והופכות לסמלים , הרעיון המרכזי הוא שהאדם נותן לסמלים את משמעותם, בלעדיו הם חסרי משמעות והיצירה נעה קדימה בזמן אל תקופת ההעפלה .
התמונה המרכזית באנייה מתארת את רגע השמחה עם שמיעת הכרזת האו"ם ונאום בן גוריון על הקמת מדינה יהודית, ומיד אחריה תמונה המתארת את הקשיים בהקמת המדינה על רקע מלחמת העצמאות .

החלק השני: הווה

עיקרו של חלק זה הינו הפיכתנו לעם ככל העמים . הדמויות מאבדות את זהותן והופכות לעדר צאן . מתוך יצר אסקפיסטי הם מתמכרים לטלוויזיה, רואים כדורגל ומתמכרים להנאה רגעית, נוגעים באלימות ומתמכרים לתחושת הכוח .
חלק זה נושא בתוכו את שאלת תרבותית אוניברסאלית על ניצחון הרוח בימינו , ומקומו של החומר בחיי החברה המודרנית, מצד שני יש גם משהו אנושי בלרצות להיות כמו כולם.

החלק השלישי : העבר מחלחל להווה

פרק זה מתחיל בתמונת הרכבת . קול של כרוז בן זמננו נשמע ומודיע על התחנה הבאה . הדמויות ברכבת " נחטפות " לחוויות מן העבר והזמנים מתערבבים אלה באלה .
כאן מופיעות תמונת התינוק עם הבלון האדום , ובובת ההיטלר .
הפרק מסתיים בהבזקים של פלאש מצלמות המחזירות את הדמויות לתודעת פסל והדמויות מסתדרות חזרה לתנוחת הפסל הראשונית . לכאורה סגירת מעגל , אלא שהדמויות במסע עברו שינוי או טרנספורמציה והמעגל נסגר לרגע וממשיך לתמונה החותמת את ההצגה , תמונה בה הנשר (מסמל את המוות , סמלה של הרייך השלישי) הופך ליונת השלום, זהו מסר של תקווה והיצירה נוגעת בעתיד .

הסימבולים ביצירה

השימוש בסימבולים יוצר מכנה משותף אצל הצופה . מגן דויד , כוכב צהוב , דגל , גדר תיל , אנייה , תיש , רכבת וכו כל אלה מעוררים את הזיכרון הקולקטיבי שלנו ומחברים אותנו לאותם אירועים היסטוריים שהם מסמלים . השימוש בסימבולים הוא כעין מצע תודעתי אחיד עליו ניתן לבנות את עולם הדימויים וליצור מציאות בימתית חדשה .
כאשר הסמלים "פוגשים" הקשר חדש הם הופכים לדימוי, ואז נוצרת ההזדמנות לחפש משמעויות חדשות. למעשה , הצופה חווה חוויה בשני רבדים : את זו שהוא מקבל מבחוץ (הרשמים , התמונות וההתרחשויות) ואת זו שנובעת ושהוא משלים מתוכו (אסוציאציות , זיכרונות וכו) זוהי חוויה של התעוררות ומתוך כך הצפייה אינה פאסיבית אלא פעילה ומעורבת .

הסמלים ומשמעותם

גדר התיל שהופכת לנבל – המוטיב שמסמל את מחנה הריכוז הופך לסמל הגאולה , מה שסימל את ההסגר , מסמל את החופש .
מתקשר לרעיון המרכזי של ניצחון הרוח . ברוחם התעקשו לשמור על צלם אנוש, לשמר את הטריטוריה של החיים , לנצח את הרוע בכלים של הומור ולפיכך הצליחו להפוך רע לטוב .

הסרט הצהוב שהופך לבית , מגן דוד, צלב קרס ועפיפון- הסרט הצהוב מסמל את התקוות לעתיד וצילן . הסרט הוא בצבע הטלויזיה הצהוב, כאשר הצבע משנה משמעות מסמל הרדיפה הגזעית, לסמל ההתגבשות הלאומית . הסרט הופך לבית (בית פרטי ובית לאומי) למגן דוד , לצלב קרס שמבטא את המטען החורג שאנו לוקחים אתנו לבית החדש (הפחדים , הזיכרונות) ולעפיפון שבצורתו הפשוטה מסמל את הכמיהה לחופש .
גם כאן עולה רעיון ניצחון הרוח , באמונה שבכוחו של אדם להפוך ייאוש לתקווה .
כאן גם עולה השאלה, מהו סמל ? איך נוצרים קווים לסמל?
הסרט הצהוב ההופך למגן דוד ובמחיי יד לצלב קרס , בא לבטא את הקלות הבלתי נסבלת שבה צורה גראפית יכולה להיות הרסנית מאוד או בונה מאוד. בסופו של דבר היא רק צורה גראפית אנחנו אלה המעניקים לה את המשמעות
זוהי גם תגובה על סרטו של בניני שהתייחס לחיים כאל משחק,

אניית מעפילים – הפליטים במלחמת הישרדות להגיע לא"י . תוך כדי נשמעת ההצבעה באו"ם (כ"ט בנובמבר) הדגל עולה בכל פעם שמצביעים בעד מדינה יהודית , ויורד כשההצבעה היא נגד .
לאחר הכרזת האו"ם , נשמע קטע מתוך נאום הכרזת המדינה של בן גוריון .

העברת הלבנים מאחד לשני – בנית הארץ כשברקע מלחמה (מלחמת העצמאות) הלבנים נראות כקיר הכותל , שטח המריבה בין שני העמים בארץ .
תוך כדי, נראות יריות ההופכות לריקוד וזה מתחבר לרעיון הניגודיות שבה הטרגדיה ההופכת לקומדיה כדי שיהיה אפשר להתמודד עם זה .
השיר I feel love - מבטא את הרעיון שחלק מהמלחמות הפכו אותנו לשאננים, אנו מתבוננים באופוריה למשל זאת של ששת הימים, ויודעים את מחירה.

התיישים - רעיון העדריות. המושג כצאן לטבח טבוע בתודעה שלנו מימי השואה, ומימי התנ"ך בסיפור העקידה . כשאנו מופיעים בגרמניה הגרמנים תופסים את התיישים כהם עצמם שהלכו כעדר אחרי הנאצים. אנחנו מעלים שאלה , איפה אנחנו כחברה מתנהגים כמו עדר ומאבדים את זהותנו? האם אנחנו באמת בעלי חשיבה עצמאית? מה בעולם המודרני, התקשורת, האופנה והמותגים, הטלוויזיה, גורם לנו להיהפך לעדר ולאבד את האינדיבידואל ?

תכניות הטלוויזיה – הדמויות מחפשות הד לעצמיותן דרך המסך , ועוברות בכמה תחנות תרבות : "מלתעות", "החבובות", תכניות מדע , ספורט וכו , כאשר המקום היחיד שבו הן חוזרות לעצמן מחוץ לעדר, הוא בשמען את נאום היטלר .
בקטע של ה" חבובות" יש שבירה של הקצב וההקשר כאשר השיער ששימש את קטע ה"חבובות" הקליל, הופך לערימת שיער המזכירה את מראות השואה .
הצפייה במשחק הכדורגל הופכת לאלימה . הניצחון במשחק הופך לעיקר , גם במחיר השפלה ואלימות .

כאן עולה שאלת הניצחון בחברה המודרנית , מה ההבדל בין ניצחון הרוח לניצחון החומר מה הקשר ביניהם והאם ניצחון הרוח הופך לניצחון חומרי ?
תוך כדי חדות הניצחון (" מכבי" כדורסל) והצגת השחקנים ומספרם , מתקשרים למספר הצרוב מהשואה והמענה הוא פרסומת של קוקה קולה . רגע זה מעלה את השאלה : מה נשאר מהזיכרון ? עד כמה אנחנו כחברה מחוברים לזיכרון הזה ? האם הוא חי או מיטשטש ?

הרכבת – הדמויות עולות על הרכבת בהווה וחוזרים אליהן הסיוטים מן העבר .
כרוז מודיע על התחנה האחרונה אבל קולות ומראות הרכבת מחזירים את הדמויות אל טראומת העבר . התינוק בוכה ומאיים להכעיס את הקלגסים ומכאן מתחילה שורה של פעולות להרגעת והסחת דעתו של התינוק .

האף הצהוב – אלמנט ליצני , אך הצהוב שאול מעולם הגטאות , כצבע הטלאי .
מחוות מוגזמות ומוגדלות (ע"י מראה מגדילה ומעוותת)
בובת היטלר - עולה באופן סוריאליסטי , כחלק מסיוטי העבר , כגורו הודי . יש ניסיון לעסוק בשאלת העיוורון שלנו כבני אדם והנטייה לתת למישהו אחר לחשוב בשבילך . מה קורה כאשר משתלטת מחשבה אחת ולא פלורליזם וריבוי מחשבות חופשיות .
גם כשאני הולך אחרי גורו תפקיד האדם הוא לא לאבד את עצמו אלא לשמור על עצמיותו כאדם בעל יכולת אבחנה ושיפוט , אדם חופשי ברוחו ובעל יכולת השפעה .
זו אינה ביקורת על גורו בהודו שעלול להתגלות כהיטלר , זו ביקורת על העם הגרמני שהלך אחרי היטלר המשול לשד רע במסכה של גורו, תוך אזהרה שזוהי תופעה אנושית שעלולה לפגוע בכל חברה .
כבר נאמר , "שמערכות קורסות לא בגלל זדים ורשעים אלא בגלל חולשת הרבים".

דרך דמותו העולה כגורו הודי , אנו שואפים להעלות שאלות :
איך קורה שדיקטאטור עולה בדמוקרטיה?
האם יכול לקום שוב דיקטאטור כזה?
דוגמא לפרשנות של ילד שפגשנו בדיון אחרי הצגה הייתה: " בזה שאתם הופכים סמרטוט להיטלר רואים שאתם כבר לא מפחדים ממנו אתם מפעילים אותו ולא הוא אותכם"

הנשר ההופך ליונת שלום – צווחות נשר המסמל את האימה והמוות מחרידות את דמויות האנדרטה לאחר שסיימו את מהלכן בזמן וחזרו לנקודת ההתחלה . לאחר שהן מצליחות לאחוז בו בידיהן ללא מורא מתרחש האירוע שחותם את המופע ומתקשר לרעיון **ניצחון הרוח** ויכולתו של האדם לבחור בטוב ולעשות את הבלתי ייאמן . הנשר הופך ליונה ואיתה הכמיהה לשלום . שלום בתוכנו ושלום עם שכנינו .

לסיכום

המופע "אבנים" הינו מופע מיוחד המעורר את הדמיון ואת החשיבה. הוא מעורר קשת של תגובות, אסוציאציות, שאלות ותהיות וקשה להישאר אדישים לו.

אנו רואים זאת כמשימה חינוכית להציג בפני קהל התלמידים, ולעורר מגוון של דעות ועמדות ברוח דמוקרטית ופלורליסטית, לטפח את יכולתו של כל אדם לבחון בצורה עצמאית וביקורתית את הדעות השונות ולבחור ביניהן על פי שיקול דעתו. זאת על מנת לטפח אדם חקרן, ביקורתי, רגיש, חברתי ויצירתי.

אכן, אין ספק שזוהי הוכחה לכוחו האדיר של התיאטרון כמדיום בעל השפעה ביכולתו ליצור אפקט חזק שנשאר לאורך זמן ושיכול אולי ללמד משהו חדש.

לפרטים נוספים אפשר להתקשר אלינו ונשמח לשוחח.
ינון צפריר יוצר המופע אבנים 0524329997